

Spartacus en het militarisme.

Wij zijn onze kameraden van de R.C.P. nog altijd een antwoord schuldig naar aanleiding van hun opmerkingen over ons artikel dat verscheen onder bovenstaand opschrift in no. 30, Nov. '46, van ons blad. Wij hadden n.l. geschreven, dat de gedachten van Friedr. Engels over het militarisme door Lenin vervalst waren en dat er wellicht door Lenin zelf, doch in ieder geval in de Hollandse vertaling met het woord „selbsttaetig“ zodanig was omgesprongen, dat er precies het tegenovergestelde kwam te staan van wat Friedr. Engels bedoeld had. Deze wijst er n.l. op, dat voor het ontstaan der klassemaatschappij het geweld samenviel met de organisatie van de stam. Er kwam echter geen aparte, van de leden gescheiden, zelfstandige militaire organisatie, omdat zegt Engels „een selbsttaetige (Zelfwerkzaam zich zelf vormende) gewapende organisatie der bevolking onmogelijk is geworden.“ Als dus met de splitsing in klassen een zelfstandig, apart georganiseerd militarisme ontstond, dan is de conclusie, dat dit met het verdwijnen der klassen, ook verdwijnt. Of zoals van de staat ook wel wordt gezegd, afsterft.

De kwestie is nu, wat zijn de voorwaarden voor het „afsterven“. Een eenvoudig antwoord is: als de thans regerende klasse verslagen is, schaffen wij het militarisme af, want wij hebben het dan niet meer nodig. Dit antwoord is echter wel eenvoudig, maar beziet de zaak te oppervlakkig en daardoor verkeerd. Dergelijke organisaties, wanneer zij een zelfstandig leven hebben, laten zich niet zo maar afschaffen. Zij hebben als zelfstandige organisatie ook zelfstandige macht ontwikkeld en genieten aanzien als beschermers der revolutie. En daar klassestrijden zich nooit rein ontwikkelen, d.w.z. dat niet ineens voor het zuivere doel gestreden wordt, maar de doelstellingen zich in de strijd ontwikkelen, zal het voorkomen, dat veel

wat eerst verenigd opmarcheerde, op een zeker punt uiteenvalt, omdat gedeelten van de massa nog staan onder de invloed der tradities van vroegere perioden in de klassestrijd.

Hoe logisch is het dan voor een aparte militaire organisatie zich te plaatsen aan de zijde, die hun macht bevestigt. Het is niet alleen logisch, het is onvermijdelijk.

Het propageren van een „soortgelijke“ organisatie, zoals Lenin het noemt, is puur militarisme, ook al is men van mening, dat deze niet „de uitbuiters doch de uitgebuitenen dient“. Zo 'n organisatie zal, zoals alle aparte organisaties, in de eerste plaats zichzelf dienen. Wij kunnen ons best voorstellen, dat b.v. de R.C.P. het hierin met Lenin eens is. Het militaire vraagstuk, toch, is hier hetzelfde, als het vraagstuk der partij. Een partij, die zelfstandige macht ontwikkelt, meent dat niet de klasse, maar de partij het communisme brengt en zal de macht niet meer vrijwillig afstaan. Dit conflict hebben wij in de revoluties van 1917 in Rusland en van 1918 in Duitsland meegemaakt.

Daarom propageren wij: zelfstandige macht voor de klasse, verenigd in hun bedrijfsorganisaties, waaraan al het andere ondergeschikt moet worden gemaakt en waarvan het in dienst moet worden gesteld. Wij menen ook niet, dat het militair geweld het wapen bij uitstek is. De R.C.P. kan ons verwijten dat wij „zwijselen“ over massale dienstweigering, maar wij hadden toch graag gezien, dat met de actie van te weigeren te arbeiden, toen de eerste troepen-transporten naar Indonesië plaats vonden, zich de massale dienstweigering verbonden had. De R.C.P. toch ook? Welnu, dan past het niet over zwijselen te spreken, maar te erkennen, dat ook militaire dienstweigering der massa een strijdmiddel is en op bepaalde tijden een zeer doeltreffend. Het kan een geheel leger desorganiseren en lamslaan, al weten

ciaal bij moet worden vermeld „dat de Nederlanders geen tegenstand ontmoeten“.

Ja, ja, een mins kan teugespoedig wat metmaken!

Gezondheidszorg in Indonesië.

Op desbetreffende door het Tweede Kamerlid Goedhart gestelde vragen, heeft de minister van Overzeesche Gebiedsdelen, volgens het Vrije Volk het volgende geantwoord:

„Voor de import van medicijnen in de Republiek Indonesië is geen vergunning nodig, wel echter voor vervoer van geneesmiddelen naar het binnenland in verband met het voorkomen van grote dief-

wij, dat ook dit weer niet alles is, en de klassenstrijd niet zal verlopen, zonder wapengeweld van beide zijden.

Hoe een gewapende macht kan worden geformeerd, die niet zelfstandig, maar „selbsttaetig“ is, heeft ons de te weinig bekende en toch zo belangrijke en leerzame opstand van de arbeiders in het Roergebied van 1920 laten zien. De arbeiders trokken uit de fabrieken op en het leger werd afgelost en verzorgd door de massa zelf. Het was de niet tot zelfstandige militaire organisatie uitgegroeide massa. De massa, die een geregeld leger aanviel en versloeg, in samenwerking met de algemene staking, liet ons zien, hoe het kan. Ook dienstweigering en overlopen deden zich hierbij voor.

Wie nu dit woord „selbsttaetig“ in het woord zelfstandig veranderd heeft, is niet met zekerheid te zeggen. Doch daar Lenin van een „soortgelijke“ organisatie spreekt, is ons duidelijk, wat zijn opvattingen waren. Door dit woord buigt hij de gedachte van Fr. Engels om in de richting van een apart staand leger. Dat in de nieuwe Duitse uitgave de fout niet voorkomt zal hierin gelegen zijn, dat men ze ontdekt heeft. Het is niet eerst sedert onlangs, dat de fout ontdekt werd. Ongeveer 15 jaar geleden is er reeds in een artikel in het persmateriaal van de Int. Communisten op gewezen en de zaak zat toen zo: In deze oude Duitse uitgave was, weliswaar de passage uit Engels juist overgenomen, maar wanneer Lenin dan later er weer naar verwijst, schrijft hij steeds „selbstständig“. Dit zal oorzaak zijn geweest, dat Gorter ook in de passage uit Engels selbsttaetig als zelfstandig heeft vertaald, waardoor het geheel onbegrijpelijk wordt. En deze onbegrijpelijkheid heeft geleid tot de ontdekking van de fout. We begrepen het werkelijk niet en hebben daarom Engels zelf opgeslagen.

Dat wij Trotski generalissimus hebben genoemd, terwijl hij officieel deze titel niet had, vinden wij niet van belang. Iedereen weet wel, dat hij geen korpora-

stallen uit de goevernementsvoorraden. Op aanvragen door het Rode Kruis e.d. werd nimmer afwijzend beschikt.

In het afgelopen jaar werden ten behoeve van de burgerbevolking in de gehele archipel geneesmiddelen ter waarde van zes miljoen gulden geleverd.

Van Maart tot December '46 werd aan de republiek hiervan een hoeveelheid ter waarde van f 342.000.— overgedragen. Wie deze cijfers nauwkeurig bekijkt zal bemerken, dat dus slechts 7 pCt. van de geleverde geneesmiddelen in de Republiek zijn aangeland, wat neerkomt op ongeveer één halve cent per Indonesiër.

Voor de onderdrukking van die zelfde Indonesiërs worden in hetzelfde jaar honderden miljoenen aan leger en vloot uitgegeven.

31 MEI 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 22

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f.1,95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgros 168797 te Afdam

NOG TWEE JAREN.

Een zeker professor Tammes weet de krijgskundige realiteit van heden zo duidelijk te schetsen, dat de toehoorders het koud over de rug loopt. De macht van de mens over de materie is door de laatste ontwikkeling der natuurwetenschap enorm vergroot en wordt aangewend voor de oorlogsvoorbereiding.

Deze wereld is bezig haar zelfmoord voor te bereiden.

Zo vertelt ons „Het Parool“, naar aanleiding van Gromyko's voorstel om het gebruik van atoomwapens, radioactieve wolken en dergelijke enorme vernietigingsmiddelen, „buiten de wet“ te plaatsen.

De geleerde en ongeleerde leiders in onze lieve maatschappij zien dus ook wel waar de huidige situatie ons heen kan voeren. Vanzelfsprekend geven zij wegen aan, waarlangs we zouden moeten gaan, om niet in de derde (en misschien definitieve) hel terecht te komen. Een Canadese psychiater geeft de mensheid nog twee jaar de tijd om te bewijzen, dat zij in staat is in vrede met zichzelf te leven. Hoe dat dan moet, vraagt gij? Wel,

zegt een Hollandse professor, door terug te keren tot een christelijke geloofsovertuiging. De mensheid moet zich tijdig als een eenheid gaan zien en de wetenschap alleen gebruiken ten bate van de mens. „Het Parool“ zegt verder, dat de mensheid moet gaan gehoorzamen aan zekere opvattingen, die „dwars ingaan tegen de natuurlijke behoefte van staten en individuen om zichzelf ten koste van de ander te handhaven.“ „Men“ moet de grote verleiding, om zijn slag te slaan vóór dat de aanwending der kolossale machtsmiddelen wordt verhinderd door „effectieve ordening en controle“, weten te weerstaan. De vijand moge ditmaal minder duidelijk te onderkennen zijn, hij moet worden opgespoord. Hij regeert overal, waar men zich overgeeft aan drang naar zelfvernietiging.

De schrijver in „Het Parool“ weigert om zich over te geven aan twijfel aan de mogelijkheid tot ommekeer ten goede, of om in wanhoop neer te zinken. Hij

vertrouwt op het idealisme van de strijders tegen het nazidom en meent, dat een groeiend besef van verantwoordelijkheid van ieder persoonlijk, ons de plicht van moedig handelen zal opleggen. „Dat kan de eerste stap betekenen naar wereldredding en wereldinkeer.“

Op één punt kunnen wij het met de hooggeleerden en met de krantenschrijvers eens zijn: als er geen grote tegenstroom ontstaat, worden we met zijn allen in ijtempo de afgrond ingezogen. Voor het overige, omtrent de oorzaken van de nieuwe dreigende catastrofe en over de vorming van een tegenkracht, verschillen wij zoveel van opvatting, als maar een klasse, die aan de macht is en ondanks alles die wil behouden, kan verschillen van een klasse, die om de macht in de maatschappij zal moeten vechten, om deze dan naar geheel andere richtlijnen te kunnen organiseren.

Buiten de tegenstellingen die nu door de dreiging van oorlog weer zo duidelijk aan de dag treden, bestaat er immers een andere tegenstelling in de maatschappij. En zoals de strijd tussen de staten en statengroepen steeds opnieuw voortkomt uit de wezenstrekken van de moderne kapitalistische organisatie, is de belangrijkste karaktertrek van deze maatschappijvorm de tegenstelling tussen kapitaal en arbeid, tussen bezitter en bezitloze, tussen heersers en onderdrukten, tussen uitbuiters en uitgebuitenen. Deze maatschappij is een klassenmaatschappij.

De grondvesten hiervan zijn het private bezit aan grond, aan grondstoffen en aan kapitaal en de mogelijkheid, hiermede te laten werken, om de bezitter méér bezit op te leveren en hem hiermede macht te doen uitoefenen, steeds meer macht, over de mensen en de maatschappij. De machtigen en de helpers der

Uit de inhoud:

1. De strijd in China.
2. Een nieuw blad is opgeslagen.
3. Aanval op het Communisme.
4. Het drama E.V.C.

machtigen verwerven ook weer bezit langs deze weg, verkrijgen uit dit bezit de winsten, en steeds groeit hun gezamenlijke macht. De meerderheid der mensen is aan deze gang van zaken genadeloos onderworpen. Zij beschikken alleen over hun arbeidskracht en moeten deze verkopen, om hun levensbenodigdheden te kunnen kopen. Om te mogen werken met het bezit van anderen en daarmee alles te produceren, wat de bezitters verlangen, is de werkers in het algemeen een bestaan toegemeten, dat hen in de permanentie in staat moet houden deze onderdanige rol in de samenleving vol te houden. Maar deze maatschappij is niet een geheel, dat op zekere trap van ontwikkeling tot stilstand is gekomen en niet anders meer doet, dan zich op de oude voet steeds weer herstellen. In deze maatschappij werken de twee factoren, die door hun uiteindelijk onoplosbare tegenstelling steeds weer oorlogen tussen de machtigen onderling veroorzaakt en telkens opnieuw de strijd tussen heersers en onderdrukten openlijk deed uitbreken, in de richting van een definitieve beslissing.

De strijd om bezit en macht tussen de heersers loopt tenslotte uit op een strijd, die de gehele aarde omvat. De strijd van de individuele ondernemer uit de oertijd van het kapitalisme tegen de andere individuele kapitalist om de winst, om meer bezit, om meer macht, is in onze dagen uitgegroeid tot de strijd van kapitaalsgroepen, geformeerd in de nationale staten en deze weer samengevoegd tot een statenblok, tegen één andere geconcentreerde, machtsorganisatie. Het doel is de vernietiging van de ander, om zo de alleenheerschappij in de wereld te veroveren.

In deze strijd der kapitaalsorganisaties om het bestaan, om de macht, om de alleenheerschappij, ligt de giftige bron van de bewapeningsproductie. Als de ander is vernietigd is pas het eigen bestaan verzekerd, is uitbreiding van de eigen macht over de gehele aarde een zekerheid. Alle edele bedoelingen ten spijt, is het niet mogelijk, zelfs door zeer openhartige waarschuwingen, om met redeneringen en raadgevingen aan „men“ en aan de „mensheid“ of door een alge-

Wat ons opviel.

10.000 TON SUKER GEVONDEN.

In „De Maasbode“ van 25 Mrt. lezen we onder het bovenstaande opschrift het volgende:

Nederlandse troepen hebben Maandag in een fabriek bij Gempolkerep, 4½ km ten Westen van Modjokerto op Oost-Java ongeveer 10.000 ton suiker gevonden. De Nederlanders ontmoetten geen noemenswaardige tegenstand, toen zij j.l. Zondag naar Modjokerto oprukten.

Blijkbaar is het dus mogelijk, dat je „bij het vinden van iets“ op tegenstand moet rekenen. Tenminste, anders begrijpen wij niet erg goed waarom er zo spe-

DE STRIJD IN CHINA.

DE HONGERSNOOD IN HONAN.

De strijd tussen de Chinese revolutionairen en het regiem van Tsjang Kaj Tsjek is tijdens de Chinees-Japanse oorlog nooit werkelijk tot rust gekomen, hij liet zich niet opheffen door een wapenstilstands-overeenkomst. Want het was niet eenvoudig een strijd tussen twee concurrerende regeringen, zelfs niet tussen twee politieke systemen; het was de strijd tussen revolutie en contra-revolutie, een strijd op leven en dood in de meest letterlijke zin van het woord.

Soms verliep deze strijd in openlijke, gewapende uitbarstingen. Dikwijls kwam hij nauwelijks aan de oppervlakte als een zichtbaar gevecht. Maar altijd ging hij door, openlijk of onzichtbaar in de harten en de hoofden van de mensen.

En vooral daar, waar deze strijd niet naar voren komt in de vorm van militair geweld, maar waar hij zich beweegt op sociaal terrein, op het gebied van de dagelijkse arbeid, het denken en het leven van de miljoenenmassa's daar is zijn betekenis het grootst en reiken zijn werkingen het diepst.

Lang niet altijd speelt de activiteit der regeringen, nationalistische of communistische, een rol. Zeer dikwijls, en juist in zijn belangrijkste momenten zijn de economische werkingen en de botsingen tussen de maatschappelijke klassen zelf, zijn voornaamste inhoud en drijfkracht. Het

politieke regiem, dat achter deze klasseverhoudingen staat, is zelf vaak verrast door het resultaat van een dergelijk conflict en de macht van het contra-revolutionaire regiem wordt voortdurend ondergraven door de sociale activiteit van de uitbuitende klassen waarop het steunt.

Een van de meest sprekende voorbeelden is de grote hongersnood in Honan. Honan is een vruchtbare Chinese provincie, met een bevolking van dertig miljoen mensen. Het hoofdproduct van de provincie is wintertarwe en gerst, zoals in geheel Noord-China. Honan werd beheerst door het regiem van Tsjang Kaj Tsjek.

Zoals alle provincies van het nationalistische China moest Honan zijn belasting opbrengen in de vorm van tarwe en andere graan-producten. Tijdens de oorlog was deze belasting natuurlijk verhoogd, omdat de troepen graan nodig hadden. Niet dat de soldaten hier werkelijk veel van zagen, want het graan, dat door de regering was gerequireerd, belandde slechts voor een zeer gering deel in de magen van de soldaten. Het grootste deel werd door de verschillende militaire functionarissen achtergehouden en verdween in de zwarte handel, die hier als grootbedrijf werd gedreven.

Op zichzelf was de toestand van China niet ongewoon. Het was het oude „gebruik“ dat de plaatselijke belastinggaar-

ders een deel van de opbrengst als eigen inkomsten beschouwden. Alleen nam dit „gebruik“ tijdens de oorlog ongekend grote vormen aan. In de eerste plaats was er een levendige handel met de Japanners, waaraan de Chinese regeringsambtenaren schatten verdienden. Deze handel was zo openlijk, dat hij bijna officieel was. Regeringsambtenaren vlogen van Tsjoenking naar de door de Japanners bezette steden om contracten af te sluiten en kwamen op dezelfde wijze terug. Het spreekt vanzelf, dat spionage even welig bloeide als de zwarte handel zelf.

Wat wij „regeringsambtenaren“ noemen, in overeenstemming met hun officiële titel, zijn in werkelijkheid natuurlijk niets anders dan de oude landwoekeraars en leden van de militaire kliek. Het is slechts een vermomming van de oude Chinese uitbuitende klasse.

Het spreekt vanzelf, dat tussen al deze profiteurs de nodige concurrentie bestond. En het was juist deze concurrentie, die Tsjang Kaj Tsjek in de regering hield. Tsjang had de steun van deze „ambtenaren“ nodig, maar hij kon ook niet toelaten, dat sommigen van hen te sterk en te machtig werden. Zo bestond de regeringspolitiek grotendeels in het tegen elkaar uitspelen van deze verschillende gouverneurs. Elke gouverneur had een bepaald gebied toegewezen gekregen, waar hij de belasting moest innen en Tsjang zelf zag er op toe, dat de verschillende gouverneurs elkaars rechten ontzagen.

De gouverneur van Honan — en zijn talrijke ondergouverneurs, generaals, officieren en wat er meer allemaal in het apparaat was opgenomen — vormde natuurlijk geen uitzondering op de regel en hij zoog de hem toegewezen rijke provincie even zorgvuldig uit als zijn collega's in andere gebieden. Dit zou geen verdere gevolgen hebben gehad dan de traditionele ellende der Chinese uitgebuite boeren, wanneer Honan niet was getroffen door een aantal opeenvolgende perioden van droogte. Langzamerhand verdwenen de voorraden en in de lente van 1942 requireerden de provinciale autoriteiten opnieuw de verschuldigde belasting — in dit geval de gehele oogst van wintertarwe. Maar de zomer van 1942 gaf geen regen en het zomergewas verdorde. Zo kwam de hongersnood over Honan.

Er waren graanvoorraden in Hupeh, de provincie die onmiddellijk ten Zuiden van Honan is gelegen; aan de Westelijke grens waren zelfs rijke voorraden in Sjensi. Beide provincies stonden onder het regiem van Tsjang Kaj Tsjek. Maar Tsjang wachtte zich wel order te geven dat graan uit een van deze beide provincies naar Honan zou worden vervoerd. Want daardoor zou hij zich de gouverneurs van deze provincies tot vijanden maken en het wankele evenwicht, waarop het regiem steunt, verstoren. De regering deed dus niets. En ook de provinciale autoriteiten deden niets, dan dat ze zelfs het schamele restje graan, dat de boeren was overgelaten, nog afnamen.

De hongersnood van Honan was een ramp, zoals slechts China die kent. Geen beschrijving en geen cijfers kunnen een beeld geven van zijn omvang. Voor de boeren was er absoluut niets te eten. De militaire beheerders van Honan beleefden gouden dagen. Daar de boeren onmogelijk alle belasting konden opbrengen beschouwden zij het als hun recht te nemen wat zij konden vinden en de opbrengst van hun plunderingen kwam terug in de zwarte markt tegen de meest fantastische prijzen. Slechts de rijken konden zich voeden.

In November meende de rijksregering te moeten ingrijpen. Zij besloot de belasting voor dit jaar te restitueren. Voor dit doel stuurde zij echter geen graan naar Honan, maar — \$ 200.000.000.— papiergeld. In Maart 1943 was een bedrag van \$ 80.000.000.— aangekomen. Dit geld moest onder de boeren worden gedistribueerd. In vele plaatsen zagen de ambtenaren zich echter gerechtigd hiervan nog een deel af te houden voor de lopende belastingen van het nieuwe jaar. Graanhamsters weigerden bovendien dit geld van de boeren aan te nemen, waarschijnlijk omdat zij geen vertrouwen hadden in de stabiliteit. Zo moesten de boeren het omwisselen bij de banken, die hiervoor opnieuw een aanzienlijk bedrag aftrokken. Voedsel werd praktisch niet gezonden. Tot aan Maart 1943 arriveerden in deze reusachtige provincie slechts tienduizend zakken rijst en twintig duizend zakken graan.

De ellende werd nog verergerd door de

plunderingen der soldaten van het leger, die evenals de boeren aan de honger waren overgeleverd, maar die tenminste wapens hadden om te nemen.

Drie miljoen mensen kwamen dat jaar om van de honger. Drie miljoen anderen waren gevlucht.

In de lente van 1944 begonnen de Japanners hun offensief tegen de provincie, met een leger van 60.000 man. Het 500.000-man sterke Chinese leger vocht niet, maar vluchtte. De officieren hadden de meeste haast. Zij hadden ook de meeste bagage; zij voerden al hun gestolen rijkdommen mee. Om deze te kunnen vervoeren begonnen zij de ossen van de boeren te requireeren, de ossen, die nodig waren om de ploegen te trekken en tarwe te verbouwen. Maar de boeren namen het niet meer. Voor het eerst in de Japans-Chinese oorlog keerden zij zich met openlijk geweld tegen de Chinese troepen. Gewapend met vogelgeweren, messen en hooivorken begonnen zij eerst met de ontwapening van afzonderlijke soldaten en eindigden met gehele compagnieën. Het regiem van Tsjang Kaj Tsjek was gebroken en Honan lag open voor de communistische organisatie.

Noot. Materiaal van dit artikel is geput uit het boek „Thunder out of China“ door Th. H. White en A. Jacoby (New York, 1946). Dit boek, dat geschreven is vanuit de gezichtshoek van een burgerlijk-voortuitstrevende Amerikaan bevat uitstekend materiaal zowel over het nationalistische als over het communistische China.

mene terugkeer tot de christelijke beginselen, deze ontzettende botsing te ontgaan.

Daarvoor is nodig de volle ontplooiing van die andere strijd, die uit de basis van de huidige maatschappij voortspuit.

De productie om de winst kan niet bedreven worden, als de bezitters niet de beschikking hebben over de arbeidskracht van het leger der bezitlozen. Maar dat niet alleen. De arbeidskracht moet aangewend worden op zodanige manier, dat van het totale arbeidsproduct slechts het noodzakelijke aan de arbeidende bevolking toevalt en al het overige aan de machtigen der aarde en hun helpers, opdat zij in pracht en heerlijkheid kunnen leven en het materiaal beschikbaar krijgen voor hun strijd om de wereldheerschappij. De techniek, de toegepaste natuurwetenschap, heeft de productiviteit van de arbeid, van de arbeid onder de kapitalistische verhoudingen, tot enorme hoogte gevoerd. Deze wordt evenwel bijna geheel gericht op de productie van waren, die voor de brede massa geen betekenis hebben en op de oorlogsindustrie, in de meest uitgebreide betekenis. Van de vorige oorlog weten we nog wel zo'n beetje, wat dit allemaal omvat, en

uit de krantenberichten van de laatste tijd kunnen we bijleren, wat er nog meer bij komt kijken.

Alle denken, alle arbeid, alle organisatie, alle kracht moet worden gericht op de levensbelangen van het imperialistische kapitalisme; onverschillig of dat optreedt onder de vermomming van de stalinistische heilstaaf, of de vrijheidslievende democratische staat. Zonder aanwending van alle krachten, die in de maatschappij aanwezig zijn, kan de organisatie voor de grote eindstrijd niet tot een goed einde gebracht worden, kan de strijd zelf geen doorgang vinden. Hier is de Achillespees van de heersende klassen. Zij hebben de medewerking nodig van de massa der arbeiders. Zonder de medewerking van de loonslaven op bijna elk gebied, kunnen zij niets beginnen. Naast de ontwikkeling van de oorlogstechniek en opvoering van de productie van oorlogsmateriaal, is dus de aandacht in het bijzonder gevestigd op het klaar maken van de mentaliteit der massa's voor de oorlogvoering. De werkende bevolking moet gedwee alle eisen in het productieproces nakomen, genoeg nemen met een minimumbestaan, zonder verzet de dreiging van een derde wereldoorlog over zich heen laten komen en

tenslotte deze oorlog op de een of andere wijze nog voeren ook.

Een begin van verzet is reeds bijna overal geweest. Felle conflicten heeft de sociale strijd, na Victory-day, reeds te zien gegeven. Grote klasse-gevechten zijn op het punt om uit te breken. De arbeidersklasse laat zich niet zonder verzet gebruiken voor de opbouw van de oude kapitaalsmacht, ten koste van haar leven. Zij gevoelt de dreiging van de nieuwe mensenslachting en zoekt de wegen om die verschrikking te ontkomen. Het besef is aanwezig, dat dit slechts kan gebeuren door omverwerping van het kapitalisme. Maar nog is de strijd der arbeidersklasse bijna geheel gebouwd aan de tradities van het partij- en vakverenigingswezen. Hoewel reeds vele acties der arbeiders van henzelf uitgingen, werden tenslotte deze bijna alle volgens de regels van het spel, aan de door de heersende klasse erkende waarden van het arbeidersbelang ter afhandeling overgegeven. Die op hun beurt naar de zelfde spelregels, het nationale belang (dat is het belang van degenen die in en over de natie heersen) bovenstelden en de strijd der arbeiders tegenwerkten.

Toch is slechts de sociale strijd de

arbeidende, uitgebuite en onderdrukte bevolking het enige wapen tegen de imperialistische oorlog. De openlijke strijd van de arbeiders tegen hun heersende klasse belemmert de voorbereiding en belet tenslotte het intreden in het imperialistische conflict.

De heersende klassen aller landen zullen ongetwijfeld alle middelen te baat nemen, om de klassenoorlog in hun voordeel te doen eindigen en de werkende bevolking willens of onwillens, voor hun zaak te spannen.

De arbeiders kunnen weten, wat dit tenslotte voor hen betekent. Zij weten ook, welke middelen zij moeten aanwenden, tegen de imperialistische oorlog om de Achillespees van de heersende klasse te treffen. Dat zal strijd, enorme strijd, vergen. Maar beter is het, onder massaal verzet, tegen het verwoestende wereldimperialisme, de risico's van de klassenstrijd te nemen, dan onder te gaan in de atoombom, die wordt gedragen door de arbeid en de deelname van de arbeiders.

Onmogelijk en zonder uitzicht is de onverzoenlijke klassenstrijd niet, hoe duister thans de situatie ook moge schijnen. Lichpunten zijn er zeker. Niet alleen behoeven we te denken aan de acties

gedurende de tweede wereldoorlog in de door de Duitse legers bezette landen, we kunnen ook wijzen op Spanje en op Duitsland van nu. In de ellendigste situaties en onder felle terreur is de klassenstrijd immer voortgezet; soms openlijk, maar steeds is hij bedekt aanwezig.

Ver van het oude Europa, in de koloniale en halfkoloniale landen en in het machtige Amerika, woedt ook de strijd, die de grote mogendheden ernstige moeilijkheden berokkenen bij de volvoering van hun plannen.

Nog twee jaren.... Het is onzinnig in verband met deze aangelegenheden van een zekere tijdsduur te spreken. Maar elk stuk strijd tegen levensversobering en onderdrukking van de arbeidersklasse is een hindernis voor de volvoering van het programma der heersers. Elke uitbreiding van actie vergroot de moeilijkheden en scheidt de voorwaarden voor een ander programma op het wereldtoneel. Maar dan moet immer, waar dat maar kan, het program van het communisme, van de strijd voor het communisme, onder de schijnwerpers worden gebracht.

De klassenstrijd belemmert de voorbereiding van de derde wereldoorlog!

De proletarische revolutie voert hem af van het programma!

De opbouw van een communistische maatschappij maakt hem tot een vergeten angstdroom!

VERNIEUWING.

In het „Vrije Volk“ van 17 Mei j.l. werd naar aanleiding van de behandeling van het wetsontwerp „Vermogensheffing“, een tekening afgedrukt, waarop de „socialistische“ minister Liefstuck een als patiënt afgebeelde Nederlandse gulden van het ziekbed opbeurt met de woorden: „We zullen eens kijken of we je weer op de been kunnen helpen.“

Omstreeks het jaar 1935 werd door de oude S.D.A.P. tegen de regeringspolitiek van Dr. Colijn oppositie gevoerd met behulp van spandoeken en spotprenten, waarop o.a. Colijn werd uitgetekend met het onderschrift: „Wat ook val, de gave gulden bovenal.“

De tijden veranderen, maar met hen ook de mensen? De gulden in elk geval niet. Die moet gaaf, gezond en welgedaan zijn. Of de arbeiders met hun vrouwen en kinderen dat ook zijn? Wie praat daar nu over!

Onderstaand artikel is overgenomen uit een discussie-blad, uitgegeven door een groep Duitse revolutionairen, die, naar het buitenland uitgeweken, het nazi-regiem hebben overleefd. Deze groep gaat uit van het principe, ieder uitbuitings- en onderdrukkingssysteem te verwoeden. Zij bestrijdt elke imperialistische politiek, hetzij die „democratisch“ of „socialistisch“ is. Zij wil strijd voeren vóór een vrije, communistische samenleving. Zij wil samenwerken met ieder, die de revolutionaire denkbeelden in de wereld propageert. Zij heeft nog geen vastgesteld

In de Vuurgloed der Massastakingen.

Deze discussiebladen verschijnen juist op het ogenblik, dat de Duitse arbeidersklasse, na tientallen jaren in slavernij te hebben doorgebracht, weer in beweging begint te komen.

Het Roerproletariaat, eenmaal de voorhoede van de Europese arbeidersklasse, is, na een benauwende grafstille, weer tot een nieuwe geweldige klassenstrijd ontwaakt, zoals wij die, sedert de opstand, in Midden-Duitsland, niet meer gezien hebben.

Om de ganse betekenis en draagwijdte van deze radicale ommekeer te begrijpen, moet men zich de laatste dertig jaren nog eens voor ogen stellen.

Na de eerste ineenstorting van het Duitse imperialisme in het jaar 1918, was de weg vrij voor het proletariaat om een nieuwe maatschappij op socialistische grondslag, op te richten.

Toen, van 1918 tot 1923 kookte en bruisde het in Duitsland. De arbeidersklasse was veelal nog bewapend, de bourgeoisie in een verdedigende positie, de imperialistische overwinnaars verzwakt en in Sovjet-Rusland een regering, die nog niet vijandig tegenover de socialistische revolutie in Duitsland stond.

De Duitse arbeiders zijn toen echter in grote meerderheid de sociaal-democratie gevolgd; nog geloofden zij aan de burger republiek van Weimar en aan de democratisch-parlementaire weg naar het Socialisme. De communistische minderheid van haar kant schaarde zich onder de Moskouse 3de Internationale. Op die wijze vertrouwden de Duitse arbeidersmassas, in strenge discipline, tot 1933 twee bureaucratische krachten — de Sociaal-democratie en de Komintern — in plaats van slechts op hun eigen klassekracht te bouwen.

Achter deze beide partijen stonden toen reeds aan de ene zijde het „democratische“, aan de andere kant het „russische“ imperialisme. Deze hadden geen belang bij een sociale revolutie in Duitsland, integendeel, zij vreesden die en steunden direct en indirect zowel met

program en stelt geen voorwaarden tot samenwerking (behalve dan de hiervoor genoemde).

Zij zal haar doel bereikt achten, als een program ontstaat, als resultaat der gemeenschappelijke krachtsinspanning; een program, dat aanspoort tot praktische strijd.

Het nu volgende artikel geeft in duidelijke taal een helder inzicht in de gebeurtenissen der laatste 30 jaren en laat ook zien, hoe de massa-actie, thans in Duitsland uitgebroken over partij- en vakverenigingsleiders heen, veel meer betekent dan een eenvoudige hongerstaking.

betrekking tot de binnen- als de buitenlandse politiek het Nazi-fascisme.

De gevolgen waren katastrofaal. In 1933 hebben de „socialistische“ en „communistische“ partij het Hitler-fascisme zonder strijd aan de macht gelaten om, zoals zij voorgaven, de Burgeroorlog, met zijn tienduizenden offers, te vermijden.

Nu weten we, dat een massa-opstand van het Duitse proletariaat tegen de dreigende Hitler-dictatuur de gang der gebeurtenissen grondig veranderd zou hebben. Zelfs een militaire nederlaag van de Duitse arbeiders na een burgeroorlog tegen het, door het wereldkapitaal gesteunde Hitler-fascisme, zou dit blijvend verzwakt, en de totale oorlog onmogelijk gemaakt hebben. Dat leert ons o.a. de ervaring in Franco-Spanje.

Doch dat zou slechts de ergste mogelijkheid geweest zijn, want zelfs de proletarische overwinning was in een in 1933 uitgebroken burgeroorlog in Duitsland beslist nog mogelijk geweest en had tot een Internationale proletarische opleving gevoerd. De leiders van de S.P.D. en K.P.D. gehoorzaamden echter niet de wil van de massa, maar die van hun reactionaire en imperialistische opdrachtgevers.

Zij beproefden hun katastrofale politiek te rechtvaardigen met het huichelachtige argument, dat het er om ging het proletariaat het „nutteloze“ offer van een burgeroorlog te besparen.

Intussen heeft het zonder burgeroorlog aan de macht gekomen Fascisme niet tienduizenden, maar miljoenen en nog eens miljoenen offers gekost; een miljoen Duitse anti-fascisten zijn in de concentratiekampen van Himmler afgeslacht; tien tot vijftien miljoen zijn aan de fronten, door de bombardementen, in de gevangen- en verbanningskampen elendig omgekomen. De tweede wereldoorlog heeft in alle landen der wereld meer dan 50 miljoen offers geëist. Europa is voor lange jaren verwoest en vernield. Honger, ellende, epidemieën en haat der Volken onderling verscheuren de mens-

EEN NIEUW BLAS OPGESLAGEN.

heid. Fascisme, Stalinisme en Imperialisme hebben het Klaargespeeld de tweede wereldoorlog zonder proletarische revolutie te beëindigen, en deze tragische afloop van de tweede wereldoorlog maakt het heden de grote mogendheden mogelijk, een derde, nog verschrikkelijker „frisse, vrolijke“ wereldoorlog, voor te bereiden. Dit is tot op heden de vrucht ener verraders politiek, die in 1933 haar hoogtepunt bereikte.

Men zou geneigd zijn te denken, dat deze grote mogendheden, die door haar jarenlange politiek de 30ste Januari 1933 voorbereiden, en zodoende over de Duitse en Internationale arbeidersklasse, en ten slotte over de ganse mensheid de grootste ramp gebracht hebben, dat deze Wereldmachten, die het Nazi-fascisme niet slechts indirect — door het verdrag van Versailles en de miljoenen werklozen — hebben bevorderd, maar ook door directe ondersteuning in geld van het Amerikaanse kapitalisme, alsmede door overeenkomsten als bijv. die van München in 1938, of die van Von Ribbentrop—Molotov in 1939, zich op zijn minst in een bescheiden zwijgen zouden hullen, om niet, als mensheids- en oorlogsmisdadigers, naast hun medeplichtigen, in de beklagdenbank te moeten verschijnen.

Het tegendeel is waar. Dezelfde heersers, die het Nazi-fascisme jarenlang gefinancierd en gesteund hebben, om het Duitse revolutionaire proletariaat lam

te slaan, treden heden als aanklagers en rechters op, wel is waar niet tegen hun beschermelingen, de Nazi-burokraten, die als „onontbeerlijke specialisten“ (specialisten in uitbuiting en onderdrukking) meestal nog de goede baantjes hebben, maar tegen het Duitse volk, tegen de miljoenen arbeiders, arbeidersvrouwen en kinderen, verminkten en oude lieden, de offers van gisteren en vandaag.

Twee jaren van de meest onbeschaamde bezetting en uitplundering leren ons, dat de imperialistische overwinnaars geen haar beter zijn, dan hun Nazi-fascistische medeplichtigen, die zij in 1933 aan de macht geholpen hebben.

De imperialistische overwinnaars zijn naar Duitsland gekomen, om daar het Nazi-juk in stand te houden en te verzwaren; om de Nazi dwangwetten te benutten voor een uitbuiting van de arbeidskracht in het groot, ten bate van de imperialistische oorlogsmachine in West en Oost. De overwinnende imperialisten zijn naar Duitsland gekomen, om hier (op dezelfde wijze, als de Nazi's dat in de bezette landen gedaan hebben) alles te plunderen, wat het dwang systeem van het Derde Rijk, bij gebrek aan tijd, niet meer plunderen kon. Zij zijn gekomen, om elke, nog zo geringe democratische bewegingsvrijheid aan banden te leggen.

Zij zijn vóór alles gekomen, om het proletariaat van het Roergebied, het

RS.

'k Ben tegen alle klassenstrijd,
' Spruit voort uit collectiviteit.
Het is arbeiderisme.
Met heel m'n hart en nieren sta
'k op 't standpunt van het personalistische socialisme.

Mechanisering van de geest
Is altijd mijn bezwaar geweest.
Tegen 't vulgair Marxisme.
Het is verzuurde eenheidsvla,
't Brengt gisting in het personalistische socialisme.

Het kapitalisme
Ook zonder
(Net of ze dat
Het zingt in
Voor perso-
listische social

oor 't volk heb ik een groot respect,
o 't werkt (ofschoon het ook verrekt)
Het ijverig fanatisme.
Het volk, het ligt me aan 't harte na,
als 't meeloopt met het personalistische socialisme.

de geest is voor mij nummer één.
de stof aanbidt slechts het gemeen.
Mijn intellectualisme
Het g'leide economica
ormt het verheven personalistische socialisme.

moed.
gaat het goed.
(men.)
ept hoera
persona-

kolenrijke industrieëncentrum van Europa, waarom in Moskou zo woedend gestreden wordt, te verhinderen, het juk af te schudden, dat de Duitse bourgeoisie, na de nederlaag van de proletarische opstand in het Roergebied in de twintiger jaren, met behulp van de partij- en vakverenigingsleiders hun weder had opgelegd. Het juk, dat door Hitler's overwinning voortdurend zwaarder werd en dat nu, verscherpt door onmenselijke hongersnood, niet meer te dragen is.

Het Roerproletariaat is nu eindelijk begonnen, het antwoord te geven. Sedert de laatste weken in Maart gaan de stakingsgolven door het land. Zij komen van onderen op, van de kolon- en staalarbeiders uit Essen en Düsseldorf, van de arbeidersvrouwen en arbeidersjeugd uit Keulen en Osnabrück. Spontaan zijn deze massa-stakingen uitgebroken en zij hebben zich omgezet in massa-demonstraties, die een steeds meer stormachtig karakter dragen.

Op het ogenblik, dat wij dit schrijven, demonstreren en staken honderdduizenden en nog eens honderdduizenden. De steden in het Roergebied zijn zwart van stakende en demonstrerende mensmassa's. En het gedreun hunner schreden en hun leuzen weerklinken niet alleen door geheel Duitsland, maar ook in Londen, Parijs, New York en vooral in het Kremlin, waar op dit moment de diplomaten van de vier kapitalistische grote mogendheden beraadslagen, over de verschillende methoden, om de hongerende mensheid af te slachten. Ja het gedreun der stappen is zelfs in staat door de dikke muren van het Kremlin heen te dringen en werkt daar als een onheilspellend voorteken.

De massa-beweging van het West-Duitse industrie-proletariaat is echter meer, veel meer dan een protest tegen jarenlange uitbuiting en uithongering, veel meer dan een strijd om kalorien.

Nog weten we niet, hoe de juist begonnen strijd in de naaste toekomst zal aflopen. Tot op dit ogenblik is de bourgeoisie, die door het Britse kapitaal vertegenwoordigd werd, angstig teruggeweken. De Britse troepen mogen zich niet op straat vertonen. Is men niet meer zeker van hen? Ook zij willen naar huis. Ook zij hebben reeds dikwijls bewezen, dat zij meer sympathie voor de Duitse werkers hebben, dan voor hun eigen officieren. Deze keer zou de zo lang verboden verbroedering wel eens een geheel andere, voor de heersende klasse ongewenste wending kunnen nemen. Men beloofde levensmiddelen te zenden.

De vakverenigings-bonzen, als trouwe knechten van de telkens heersende maarschalken (van Von Hindenburg tot Stalin) hebben hun best gedaan, de beweging in de kiem te smoren. Het is hun niet gelukt.

Het gehele, van ouds bekende arsenaal van valse beloften, bezweringen,

van nu eens revolutionaire gebaren en dan weer angstig terugtrekken, het ganse versleten arsenaal van remmings- en verraderspolitiek, moest nu weer dienst doen.

Juist als in 1918 tot 1933 heet het ook nu weer, dat de Bonzen zich aan het hoofd van de stakingen en demonstraties mochten stellen, met het gevolg, dat ze de kracht ervan breken.

Zullen zij er in slagen? Tot op heden is hun ook dat niet gelukt. De beweging schijnt nog in ontstuimige opkomst en van lange duur te zullen zijn, en de manoeuvre van de bonzen mislukken dezerlij. Toch zegt dit nog niets over de afloop van het gevecht. Het zal ons in ieder geval verbazen, als de ontwaakte reus zijn tegenstander met de eerste slag neerslaat.

Doch niet in de onmiddellijke afloop ligt, zoals we al gezegd hebben, de grootste betekenis van de tegenwoordige gebeurtenissen. Niet het onmiddellijke resultaat van deze klassenstrijd is beslissend, maar de daad van de strijd zelf, die, zelfs als hij voor het proletariaat met een algemene nederlaag zou aflopen, (hetgeen, gezien het over de gehele linie terugwijken van de bourgeoisie, niet meer mogelijk is) zal werken als een zuiverend onweer.

Ja zeker, een zuiverend onweer, niet slechts in het industriële hart van Europa, maar ook in het Europa, dat verstikt in het fascisme en neo-fascisme, en waarin de besten vaak genoeg het geloof aan een ommekeer verloren hebben.

Het is inderdaad bewezen, wat wij tot nu toe slechts theoretisch konden bewijzen, dat ook juist in Duitsland, tegen het geconcentreerde staatsgeweld van het moderne Kapitalisme, de directe en succesvolle klassen-actie mogelijk is. En dit beslissende bewijs is niet door kamergeleerden geleverd, maar door miljoenen proletaren, proletariërs vrouwen en de proletariërs jeugd, tegen de wil en in spijt van de sabotage van hun partij- en vakverenigings apparaat.

Dat alleen is al een ware triomf van de proletarische-revolutionaire gedachte, die in de strijd tegen het staatskapitalisme geen einde, maar een nieuw en groots begin beleefd.

Dit bewijs is nu precies geleverd door dat veel gesmaade proletariaat, waarvan de professoren en bureaurokraten wel is waar leven, maar waarop zij overigens hoogmoedig neerzien.

En het is juist het proletariaat van het industrie-centrum van Duitsland, dat door zekere demagogen en rassen-ophitzers, belasterd werd dom en slaafs te zijn, dat heden weer in de voorste rij van de internationale klassenstrijd staat.

Werft nieuwe abonnees
voor „Spartacus“

AANVAL OP HET COMMUNISME.

In de tweede wereldoorlog hebben de strijdende partijen laten zien tot welke prestaties het moderne kapitalisme in staat is. Wetenschap, techniek en organisatievermogen werden aangewend op een wijze, die — als we kunnen afzien van de gruwelijke gevolgen — bewondering afdwingt.

De internationaal heersende klasse toonde haar macht over mens en materie als nimmer tevoren. Tegelijk echter hebben alle volkeren der aarde ervaren waartoe het imperialistische kapitalisme in zijn uiterste consequentie leidt.

Niettemin hebben miljoenen er aanvankelijk op vertrouwd, dat de beloften van de overwinnaars in die gigantische strijd, verwerkelijk zouden worden. Zij hoopten, dat werkelijkheid zou worden, wat de machtigen der aarde voorstelden: een leven zonder wapenruoer en vrees, een leven zonder onderdrukking en wreedheid, een bestaan zonder gebrek aan het nodige voor allen en uitzicht op een toekomst, waarin door eensgezinde arbeid met alle beschikbare hulpmiddelen, het geluk op aarde een flink stuk dichterbij zou komen. Van dit alles is niets terecht gekomen.

De oorlog ging over in een rumoerige vrede. De oorlogsmacht werd slechts zeer ten dele geliquideerd en aan de verbetering der wapenen wordt ijverig doorgevoerd. Nieuwe objecten van strijd sprongen naar voren en nu tussen de overwinnaars onderling. In de conferenties die zij belegden om de vrede te organiseren is steeds duidelijker gebleken, dat alle verschillen uitmondten in een tegenstelling van wereldformaat. Het Anglo-Amerikaanse, zowel als het stalinistische blok willen het alleen in de gehele wereld voor het zeggen hebben. De enorme krachten worden niet aangewend voor de inrichting van een wereld, waarin het voor alle mensen goed is te leven, maar voornamelijk gericht op de eisen van de huidige worsteling en op de komende grote botsing.

De tegenstelling tussen de nieuwe tegenstanders is echter niet de enige die de wereld in voortdurende onrust en zenuwspanning houdt. Hoewel ook de socialistische en stalinistische partijen op deze tegenstelling veel gewicht leggen en aan de massa's voorspiegelen, dat aansluiting bij de ene of de andere groep de arbeiders de bevrijding zal brengen van de druk der loonslavernij en de mogelijkheid schept van een betere maatschappij, ligt daar toch niet de grote scheidslijn tussen de mensen.

De enige van wezenlijke belang zijnde scheiding voor de arbeidende mensheid ligt anders. Die loopt door alle landen en volkeren en deelt de wereld over alle grenzen heen in twee kampen: de beschikkings over de productiemiddelen, de

bezitters van macht en rijkdom, enerzijds en aan de andere zijde de bezitlozen, de werkers van stad en land.

Deze scheiding is van doorslaggevende betekenis voor de huidige, bijna overal ter wereld aanwezige maatschappelijke orde. Hierin vinden niet alleen de uitgebuite proleten hun grote eenheid, maar voelen ook de uitbuiters over de gehele aarde hun, tenslotte boven alles uitgaande, saamhorigheid. Belangrijker dan de imperialistische tegenstellingen is ook voor de heersende klassen de klasse-tegenstelling. Voortdurend is de aandacht, openlijk of bedekt, in het bijzonder op dit terrein van strijd gericht.

Bijna direct na de oorlog hebben de arbeiders in verschillende landen pogingen gedaan de beloofde lotsverbetering af te dwingen. Bijna overal heeft dat felle maatschappelijke conflicten opgeleverd en de klasse-tegenstelling duidelijk gedemonstreerd. Voor iedere proleten werd zichtbaar, dat allen, die macht hebben of begeren, zich wezenlijk tegen de lotsverbetering van de werkende massa verzetten, vooral als deze hiervoor zelf de strijd opneemt.

Maar de werkers kunnen niet nalaten steeds weer opnieuw de strijd op te vatten, omdat de heersende klassen eisen, dat zij, terwille van het herstel en de opbouw, genoegen zullen nemen met een minimum aan levensbenodigdheden en toch een maximum aan arbeid zullen leveren. Daarom laat overal de klassenstrijd op. Voor de doorvoering van hun programma hebben de heersers echter voor alles de klassenvrede nodig. Alle tegenstand tegen de uitvoeringen van hun plannen, die hun macht moet herstellen en vergroten, moet worden neergeslagen. Als het moet, door onderdrukking en met de wapenen, zolang het kan, door ideologische beïnvloeding, door geestelijke terreur, door de oorlog der ideeën.

Het Amerikaanse superkapitalisme en de Rooms-Katholieke kerk hebben de aanval op grootscheepse wijze geopend. Onder de schijn, dat de strijd slechts wordt gevoerd tegen de overal aanwezig geachte invloed van Moskou, wordt elke arbeidersactie, die ontstaat door de teleurstellingen van de vrede en door de opgelegde versobering, bestreden onder de leuze: weg met het communisme! Welk een voor de arbeidersklasse noodlottige verwarring wordt hier door de paladijnen van de uitbuiting in de hand gewerkt en voor hun doeleinden gebruikt!

Het beeld, dat de Russische maatschappij biedt, wordt door de kapitalistische en sociaal-democratische propaganda gekenschetst als het communisme. De door de arbeiders van Rusland geleden nederlaag bij de opbouw van het economische leven, de hierbij geleverde strijd, de hier-

uit voortvloeiende ellende en tenslotte het resultaat van een totalitair regime, dat onverbiddelijke onderwerping eist van allen aan elke richtlijn van de heersende burocratie, dit alles wordt de arbeiders buiten Rusland voorgehouden als het resultaat van de uitoefening van arbeidersmacht, als het communisme. Het lage materiële levenspeil van de werkers in Rusland wordt regelmatig in de pers vermeld, steeds met de bedoeling te laten zien, dat „het communisme“ ook materieel geen verlichting voor de noodlijdende bevolking kan brengen.

Een deel van de arbeidersklasse geloofde, dat alle verhalen in de niet stalinistische pers en literatuur vals of gelogen zijn en meent, dat het door steun te verlenen aan de nationale stalinistische partijen, de strijd voor het door hen gewenste communisme bevordert en de kapitalistische klasse afbreuk doet. Dit deel meent, dat door de leiding van de partij, als deze maar sterk genoeg is gemaakt, een zelfde paradijs kan worden geschild, als volgens de propaganda der stalinisten in Rusland zou bestaan. Het beeld, dat deze proletariërs van Rusland hebben, doet hen hun klassenstrijd vereenzelvigen met de belangen van de internationale stalinistische machtspolitiek en schakelt hen zo in bij de ene imperialistische strijd-macht. Deze, in zich zelf verdeelde, tweeslachtige politiek der stalinisten, die tot de zonderlingste dingen leidt, wordt door de tegenstanders der arbeiders aangeduid als „de communistische politiek“.

De legerorde uit het pauselijke hoofdkwartier — „weg met het communisme“ — gebruikt de begripsverwarring en probeert de ideologische breuk, die reeds door het leger der bezitlozen loopt, over de gehele wereld te verdiepen. De Roomse kerk kiest hier in schijn alleen partij tegen het moscovitische imperialisme, maar in werkelijkheid en voornamelijk kiest hij nogmaals uitdrukkelijk partij in de klassenstrijd.

In Zuid-Amerika wordt de stalinistische beweging, met het argument, dat buitenlandse invloed in de nationale politiek moet worden geweerd, eenvoudig in de illegaliteit gejaagd. Hiermede wordt echter een radicale poging gedaan om elke oppositie van arbeiderszijde tegen armoede en onderdrukking onmogelijk te maken en buiten de wet te plaatsen.

In de Verenigde Staten worden allerlei maatregelen getroffen tegen de vakbeweging en er heerst reeds de echte stemming van communisten-vreterij. Ook daar het zelfde. Onder het mom van afweer van Russische invloed wordt elke arbeidersbeweging vervolgd en door het neerslaan van de tegenstand der arbeiders denkt de heersende klasse zijn positie te versterken tegen het Russische imperialisme. Maar de Amerikaanse houding is een exportartikel.

Het moge waar zijn, dat bij de Amerikaanse steunverlening aan Europese landen geen politieke voorwaarden wor-

HET DRAMA E.V.C.

Meer en meer wordt de strijd in de E.V.C. tot een drama. Een drama, waarbij de strijdwillende arbeiders als slachtoffer fungeren. Wij hebben in onze artikelen reeds verschillende malen geconcludeerd „er is een scheuring in de E.V.C. ontstaan“. En wie realist is en de waarheid durft erkennen, kan niet anders, hoe ongaarne hij het misschien ook doet, dan met onze conclusie instemmen. Formeel heeft natuurlijk hij gelijk die beweert, dat er geen scheuring is ontstaan. Zo geredeneerd bestaat er inderdaad in Rotterdam nog een plaatselijke leiding, plaatselijke bedrijfsgroepen, die allen nog met de landelijke leiding verbonden zijn en formeel die landelijke leiding nog erkennen.

Maar, wanneer een gehele bedrijfs-groep, zoals Metaal, zich losmaakt van de plaatselijke leiding, er niet meer in samen wil werken, wanneer in de bedrijfs-groep Bouwvak het stalinistische gedeelte zich in een apart kantoor vestigt, nieuwe boden aanstelt en een nieuwe gesalarieerde, in de pers bekend maakt, dat zij de enig echte bedrijfs-groep is en de oude feitelijk nog maar een falsificatie. Wanneer de afgescheiden groep Metaal een openbare vergadering annonceert in de Rivierhal over algemeen propagandistische zaken met Blokzijl als spreker, en als tenslotte bedrijfs-groepen andere penningmeesters sinds geruime tijd niet meer aan de instantie, waaraan zij dit gewend zijn, hun contributies afdragen en ook leden hun contributiegelden vasthouden, om eerst eens uit te kijken hoe dit alles afloopt, als dus al

den gesteld, maar wat is begrijpelijker, dan dat de regeringspolitiek van de van Amerika afhankelijk landen Amerika's politieke lijn volgt? De credieten e.d. komen trouwens niet eens, of in een te geringe mate, of te onregelmatig, of belast met te zware zakelijke voorwaarden, als niet uit eigen beweging een anti-stalinistische politiek wordt gevoerd en in het land garanties zijn geschapen, dat de credieten goed besteed worden en rente en aflossing zo goed mogelijk verzekerd zijn. Dat laatste eist, dat stevig tegen de eisen der arbeidersklasse wordt opgetreden.

De versmelting van de imperialistische voorpostenoorlog met de strijd tegen de werkende massa's begint over de gehele wereld vorm te krijgen, onder de leuze: tegen het communisme!

Door de stralenkrans, die voor vele arbeiders nog boven Moskou zweeft, worden deze geestelijk actief in de imperialistische strijd ingeschakeld. Hierdoor verflauwt en verdwijnt tenslotte voor hen de wezenlijke scheidslijn, de klassenscheiding.

deze feiten juist zijn, en ze zijn juist, dan kunnen we niet anders concluderen, dan dat er een scheuring heeft plaats gevonden.

Geestelijk heeft men zich reeds lang van elkander los gemaakt, al moge het dan ook waar zijn, dat de organisatorische banden niet verbroken zijn. Tengevolge van dit gehele complex wordt alles, wet eerst nog min of meer een tragi-comedie scheen, meer en meer tot een drama. Het wordt een puzzel, waar geen arbeider meer uit wijs kan worden en naar wij vermoeden, heel wat bestuurders ook niet. De kloof tussen beide partijen, tussen plaatselijke en landelijke leiding is zo breed geworden, dat deze bijna niet meer te overbruggen is. Verschillende compromis-voorstellen zijn al het onderwerp van bespreking geweest, doch het merendeel der leden, beu van compromissen, staat op het standpunt „buigen of barsten. We gaan geen stap terug“. De opposanten, zoals we hen voor het gemak even zullen noemen, staan daardoor voor een dilemma. Ze blijken, zoals reeds meerdere malen in de geschiedenis is gebeurd, krachten wakker geroepen te hebben welke zij zelve niet meer kunnen bedwingen.

Uit gerechtvaardigd verweer tegen de fusie-onderhandelingen hebben zij de arbeiders tot verzet opgeroepen. Daardoor zijn gaandeweg de tegenstellingen meer en meer verscherpt. En nu de tegenstellingen op zijn scherpst tot uitdrukking zijn gekomen, nu er inderdaad dus gezegd zal moeten worden wat men dan eigenlijk wel van plan is, nu weet

Voor de volgelingen van de partijen van het democratische socialisme geldt hetzelfde. Ook zij laten tenslotte boven hun klassebelang en boven de klasse-eenheid tegen alle imperialisme, de nationale éénheid gelden en zich inschakelen bij de andere imperialistische partij. De wereld achter het stalen gordijn geldt bij hen als de zwarte hel en is gelijk aan het communisme. Van deze afschuwelijke verwarring wordt gebruik gemaakt in de ideologische voorbereiding voor de komende grote botsing. Maar vóór dat deze mogelijk is moet eerst de gehele bevolking en vooral de arbeidersklasse zich onderwerpen aan de eisen, die het kapitaal moet stellen, wil het zich terdege kunnen voorbereiden. De arbeidersklasse moet genoegen nemen met een minimum-bestaan en in de productie zijn beste krachten tonen. Maar vooral moet de werkende bevolking zich neerleggen bij de leiding van de heersende klasse. Daartegen mag geen verzet rijzen. De gedachte aan verzet moet zo mogelijk worden uitgeroerd.

Daarom zal elke beweging tegen de

men het niet of wil en durft het niet uit te spreken en het drama is geboren.

Grote aantallen strijdwillende arbeiders, die deze gehele geschiedenis beu zijn en moeten aanzien, dat men in onderlinge, telkens wederkerende, knokpartijen de strijd tegen de gemeenschappelijke klasse-vijand vergeet, geven er de brui aan en verdwijnen van het toneel. Om en dit is het grote gevaar, misschien voor lange tijd niets meer voor arbeidersstrijd en arbeidersorganisatie te gevoelen.

De landelijke leiding, Berend Blokzijl, Boelaarts c.s., zit voor een soortgelijk dilemma. Zij hebben, in opdracht van hun politieke partij, met alle middelen de fusie-beslissing in de E.V.C. geforceerd. Zij heeft de overwinning behaald, al was het dan ook een Pyrrhus-overwinning. Van Rotterdam uit bleef het verzet tegen deze fusie ook elders nog leven. Men ging daar uiteraard met scherpe maatregelen dwars tegenin. Ook van die zijde werden de tegenstellingen steeds meer verscherpt, totdat zij uiteindelijk hun hoogtepunt bereikten. En ook zij weet nu niet wat verder te doen. Zuiver vakbewegings-organisatorisch geredeneerd staat haar feitelijk geen andere weg open dan afsnijden, royeren. Maar, dit brengt consequenties met zich mede.

Ten eerste financieel. Rotterdam is nog altijd het tweede steunpunt van de E.V.C. Afsnijden zou tevens betekenen derving van belangrijke inkomsten. Dat gaat dus niet. Het gaat ook daarom niet, omdat afsnijden van Rotterdam onherroepelijk de ineenstorting van de E.V.C. zou betekenen, omdat ook elders in het land meerdere afdelingen de band met de E.V.C. zouden verbreken. Dit weten Blokzijl c.s. en daarom aarzelen zij; dit weten Kupers c.s. en daarom nodigen zij

kapitalistische orde worden bestreden en zo nodig met geweld worden onderdrukt. Deze strijd, de klassenstrijd, wordt gestreden onder de algemene leuze: tegen het communisme!

De revolutionaire propaganda moet steeds proberen de verwarring tegen te gaan en de arbeiders wijzen op de werkelijke verhoudingen in de wereld. De arbeiders moeten de strijd opnemen en doorzetten voor hun eigen zaak. Daarmede doorbreken zij de strijd der imperialisten en maken de weg vrij voor een maatschappij, waarin zij de kans hebben de grondslagen te leggen voor een werkelijke communistische samenleving. Ondanks alle propaganda van de tegenstanders der arbeidersklasse moeten zij zich een beeld veroveren van een waarlijk nieuwe wereld, waarin zij de macht hebben. Deze strijd moet door de arbeidende mensheid gestreden worden onder de leuze: Weg met elke vorm van uitbuiting en onderdrukking! Op voor een communistische maatschappij!

Toon v. d. Berg „met zijn ploeg“ uit om en bloc tot het N.V.V. toe te treden.

Laat men toch eerlijk toegeven, dat zoals wij het hier stellen, het van a tot z juist is. Laat men nu alle partij-politiek eens een ogenblik opzij zetten en erkennen, dat al dat geharrewar in de E.V.C., dat deze onverkwikkelijke strijd om de macht de doodsteek toebrengt aan de strijd van de arbeidersklasse tegen, het kapitalisme. Het gaat hier reeds lang niet meer om een strijd voor of tegen fusie. Neen, het gaat er hier om „welke partij zal in de E.V.C. het apparaat beheersen“. En aan deze strijd wordt het arbeidersbelang opgeofferd.

En zelfs, en zo willen we het dan ook nog stellen, al mocht men tot een compromis komen, een compromis waartoe men wederzijds onder de druk der omstandigheden over zal moeten gaan, zelfs dan heeft men nog verloren. Het vertrouwen der arbeiders in eigen organisatie is weg en men zal het compromis met gerechtvaardigd wantrouwen bezien, in de verwachting, dat de strijd, wanneer de omstandigheden voor één der partijen misschien weer wat gunstiger zal zijn, opnieuw zal ontbranden. De demoraliserende invloed van deze strijd zal blijven doorwerken, teruggang zal men nog nauwer nood tegen kunnen houden.

We doen daarom een hartstochtelijk en dringend beroep op alle goedwillende en strijdwillende arbeiders in en buiten de E.V.C. Houdt hoog de arbeiders-eenheid! Laat deze niet uit elkander rukken! Versplintering is de beste voedingsbodem voor elke parlementaire-politieke partij, juist deze versplintering verschaft hen de gelegenheid deze voor hun eigen partij-politieke doeleinden te benutten. Doorziet dit en weet u er tegen te verweren. Beseft echter tegelijkertijd, dat een werkelijke strijdeenheid door u zelf geformeerd zal moeten worden. En werkelijke eenheid kan er slechts zijn op basis van de bedrijven. Daar hebt gij allen dezelfde gemeenschappelijke belangen. Daar hebt gij allen slechts één gemeenschappelijke vijand. Het kapitalisme, dat u uitbuit en steeds weer in uw rechten beknot. Kiest in de bedrijven uw eigen vertrouwenslieden, kiest de besten en vertrouwdsten uit uw midden en organiseert zelf uw eigen verzet, als in de beste dagen van een groeiende E.V.C., toen deze nog niet het toneel van elkander bestrijdende parlementariërs was.

Er heerst groeiende ontevredenheid in de havens. Telkens stuurt men u weer met een kluitje in het riet. De machtige havenbaronnen kunnen dit en durven dit omdat zij weten, dat gij niet één zijt.

De toestanden in de bouwvakken schreeuwen om verzet. Het verdeel en heers, door middel van het geraffineerde tariefstelsel is de gebruikelijke methode. Het kan alweer alleen daardoor in toepassing worden gebracht, omdat men een strijdbare eenheid afwezig weet.

Vormt daarom dan ook deze strijdeen-

heid! Vormt uw kernen in de bedrijven! Organiseert onder eigen leiding de zo noodzakelijke strijd en staat niet toe, dat wie dan ook daarvan de leiding overneemt! Dit zult gij zelf moeten doen!

Alle macht aan de arbeidersklassen!
Alle macht aan de bedrijfscomité's!!!

VOLKSMISLEIDING

Het democratisch-socialistisch dagblad „Het Vrije Volk“ heeft gemeend het volgende bericht in een speciale omligning te moeten opnemen.

Geen sandalen..... liever officiersstokjes!

Wegens lederegebrek kan het Rijksbureau voor Huiden en Leder de productie van bonvrije ledersandalen op ruimere schaal niet toestaan. Deze worden uit inferieure ledersoorten gemaakt. In dit verband doet het wel wat eigenaardig aan te vernemen, dat hetzelfde Rijksbureau wel de nodige grondstoffen beschikbaar stelt voor het vervaardigen van..... officiersstokjes, die niet zoals in Engeland uit een eenvoudig bamboestokje bestaan, maar hier met prima leder overtrokken moeten worden.

Het gaat hier maar om een slordige 20.000 stuks!

Dit berichtje is zo opvallend in de krant geplaatst om de arbeiders de bedriegelijke voorstelling te geven als zouden de democratisch-socialisten de eis stellen, dat sandalen voor de arbeiders in plaats van stokjes voor officieren geproduceerd dienen te worden.

Maar geen enkel democratisch-socialistisch volksvertegenwoordiger heeft tegen de begroting van oorlog en marine gestemd. Deze lieden verkozen dus namens hun kiezers officiersstokjes boven sandalen.

HET JOODS TEHUIS.

Naar ve-luidt, schijnen reeds tien oplossingen aan de hand te zijn gedaan, waaruit de Palestina-commissie een aanbeveling voor de Algemene Vergadering der Verenigde Naties zou moeten samenstellen. Deze oplossingen komen tenslotte allen op ongeveer hetzelfde neer. Zelfstandige staten, onder vreemde opperheerschap; indien niet direct van een andere staat, dan toch indirect en wel door economische dwang van door staten beschermde olieconcerns.

Bij geen der oplossingen die alle van Anglo-Amerikaanse zijde komen wordt gerept over de mogelijkheid tot vestiging van joden in de joodse sovjet-republiek „Birobidzhan“, welke zeer dun bevolkt is en 2 keer zo groot is als Palestina. Naar onze mening zou nog als elfde oplossing voorgesteld moeten worden, dat alle Arabische grootgrondbezitters en de westerse „democratische“ grote mogendheden de handen van Palestina af trek-

ken en het aan de joodse en arabische werkers overlaten het probleem zelf op te lossen. Dat het dan geen probleem van betekenis meer zou zijn, wordt wel bewezen door de (volgens een A.N.P.-radiobericht) thans optredende stakingen van joodse arbeiders, waarbij hun arabische klassegeloten deze strijd door solidariteitsstakingen ondersteunen.

Indien evenwel de arbeidersklasse zich haar macht bewust zal zijn en in een proletarische revolutie het lot in eigen handen neemt, zal het anti-semietisme en dergelijke kapitalistische rassenwaanzen verdwenen zijn. Dan kan er geen Palestina-conflict bestaan en zal dan ook de joodse arbeider overal ter wereld een Tehuis kunnen vinden.

KAPITALISTISCHE WANORDE.

Naar aanleiding van de berichten over het z.g. doordraaien op de veiling te Venlo van grote hoeveelheden spinazie, die de minimumprijs van 8 cent per kilo niet konden opbrengen en dus naar de mestvaalt verhuisden, zegt de Nw. Apeld. Crt. terecht onder meer het volgende: „het heeft op ontstellende wijze de verwording“ welke de Europese beschaving naar een volslagen débacle dreigt te voeren, geïllustreerd. Het zal wellicht niet de eerste reactie zijn van velen, die het gebeurde uitsluitend in zijn economisch aspect beoordelen. Deze kant van de zaak is inderdaad uitermate belangrijk en wij dienen er dus enige kanttekeningen bij te maken. Maar voorop zij hier gesteld, dat wij, dieper beschouwd, te maken hebben met een probleem van zedelijkheid, met een exces van in wezen nihilistische verwording.“

De kapitalistische verhoudingen waar- onder we leven en waarvoor we bereid moeten zijn op hoog bevel te sterven, laten niet toe, dat de Nederlandse huismoeders de groenten kunnen kopen tegen voor hen redelijke prijzen, terwijl miljoenen slachtoffers van het Hitlerregiem doodhongerden. Wij hebben hierop maar één antwoord:

Weg met het kapitalisme, in welke vorm het ons ook verdrukt.

Alle macht aan de arbeidersraden; een gemeenschap van vrije en gelijke producenten en consumenten.

Eerst dan zal de productie op de behoefte kunnen worden ingesteld en is „overproductie“ naast „onderconsumptie“ onbestaanbaar.

7 JUNI 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 23

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 165797 te Ajdam

Wereldpolitiek van de dollar.

Het is nu ruim een jaar geleden, dat Churchill in zijn geruchtmakende rede te Fulton groot blies tegen Rusland. Die rede was klaarblijkelijk bedoeld als een waarschuwing aan Rusland, want ze werd gehouden in Amerika met voorkennis van President Truman en door een politicus van eerste rangs formaat, maar — Churchill had geen officiële functie meer. Aanbevolen werd een vastbesloten politiek van niet-toegeven aan welke eisen van Rusland ook, van weerstand bieden aan de Russische expansie en zijn politieke infiltratie door het „communisme“, want de Russen geven alleen gehoor aan de taal der macht. Aldus Churchill.

Een jaar lang heeft Amerika nu deze taal van de macht gesproken. Wat Churchill eerst niet-officieel mocht verkondigen, is gaandeweg tot de officiële taal van de Amerikaanse regering geworden en men heeft niet nagelaten om duidelijk te maken, dat men zijn geweldige macht — tot en met de atoombom — zou willen gebruiken om de Russen als het moest, tot rede te brengen. Maar het is gebleken, dat Rusland wel deze taal verstaat en er toch niet toe gebracht kon worden, dat het zich aan de regelen van het democratisch kapitalistische spel onderwierp. Het volgde zijn eigen ontwikkeling van machtsuitbreiding, omdat het niet anders kon.

De tijd waarin men Rusland trachtte te waarschuwen, kan men rustig als verleden tijd beschouwen. Op de vier-mogendheden-conferentie in Moskou werd duidelijk, dat Rusland zijn eigen weg gaat; dat het in de landen die door zijn troepen zijn bezet een zeldzame politieke en economische ordening aan het opbouwen is als in Rusland zelf en dat het verder, door middel van de met Moskou verbonden communistische partijen, in de landen buiten dit gebied zijn invloed tracht uit te breiden.

Het laatste voornamelijk treft de zwakke plek in het kapitalistisch-democratische systeem der westerse landen. De groeiende ontevredenheid over het uit-

blijven van sociale en economische verbetering na de oorlog maakt de massa's als het ware rijp voor de „infiltratie met communistische ideeën“.

Het gevaar is niet denkbeeldig dat dit zou kunnen leiden tot een politiek, die zijn ruggesteun in Moskou vindt. Het is daarom te begrijpen, dat de machthebbers van het kapitaal in Amerika niet langer meer lijdelijk willen toezien, nu zij bovendien tot de overtuiging zijn gekomen, dat een overeenkomst met Rusland niet tot stand is te brengen. De parlementaire methode in het raam van de U.N.O. heeft gefaald, de waarschuwing heeft geen resultaat gehad en nu gaat Amerika ook zijn eigen weg.

Deze weg werd reeds ingeslagen met de bekende rede van Byrnes (toen nog minister van buitenlandse zaken van de U.S.A.) te Stuttgart, waarin deze openbaar maakte, dat zijn land in het door Amerikaanse troepen bezette Duitse gebied tot nieuwe politieke en economische maatregelen zou overgaan, zonder er verder acht op te slaan wat Rusland in het door Russische troepen bezette deel zou willen doen. Het is bekend, dat Engeland en Frankrijk zich bij deze houding aansloten en in ieder geval tot een belangrijke verbetering in het onderlinge verkeer tussen de zones in het Westen en Zuid-Westen van Duitsland kwamen. Amerika is nu vastbesloten deze zelfstandige weg overal te volgen, al wordt er dan ook niet zoveel ruchtbaarheid aan gegeven.

Het kernstuk van deze politiek vormt ongetwijfeld het tot stand brengen van de Verenigde Staten van Europa.

Wij herinneren ons, dat Churchill kort na zijn rede te Fulton de vorming van de Verenigde Staten van Europa als tegenwicht tegen de Russische invloed,

Uit de inhoud:

1. Strijd in Indonesië?
2. Van de Maankant.
3. Reclassering.

heeft voorgestaan. Toen gaf de pers aan dit plan niet veel kans van slagen, temeer daar men de hoop niet wilde opgeven ook Rusland in het plan van een internationale ordening te kunnen betrekken. Van deze hoop is niet veel overgebleven zodat wat toen een gewichtige reden tegen de Verenigde Staten van Europa was, nu evenzeer er vóór zou kunnen spreken.

Maar het voornaamste is toch, dat ook de regering te Washington de tijd gekomen acht om werk van het project te gaan maken.

De correspondent van het Handelsblad weet daarvan in het nummer van 24 Mei het een en ander te vertellen.

Volgens hem is in de pers in Amerika een campagne begonnen ten gunste van de „Verenigde Staten van Europa“, welke zonder twijfel van de Amerikaanse regering uitgaat. In de meeste dagbladen verschijnen nagenoeg gelijktijdig artikelen van vooraanstaande journalisten, die allen op hun eigen manier deze propaanda ter hand nemen. Een zeker teken, dat de regering er niet vreemd aan is. Zo schrijft o.a. Mark Sullivan in de „Herald Tribune“:

„Dat de regering bezig is, het Amerikaanse volk voorzichtig het besef bij te brengen — met behulp van „goedwillende journalisten en commentators“, zoals hij zegt — dat men in Europa binnen de eerstvolgende negen tot twaalf maanden een catastrofale depressie („collapse“) kan verwachten; dat Washington tot de overtuiging is gekomen, dat Rusland niet wil dat Europa zich herstelt, omdat de Sovjet-Unie van de chaos, die daarop volgen zou, voordeel voor zichzelf verwacht; dat Amerika dit moet verhinderen om redenen van korte en van lange termijn; de eerste is, dat Amerika een afzetgebied zou verliezen; de tweede, dat de wereld zonder een hersteld Europa een gemakkelijke prooi voor het communisme zou worden, hetgeen Amerika zou isoleren. Op grond van al deze overwegingen, schrijft Sullivan, heeft de regering-Truman het historische besluit genomen, de instorting van Europa te verhinderen. Dit zal „ongetelde miljarden“ kosten (de ramingen lopen uiteen van 5 tot 8 miljard per jaar!)

(Handelsblad van 24-5-47.)